

je zcela přirozeno, že se k označení totožného postavení užívá v § 3 zák. 251/1922 jednou rčení »správcové škol«, jednou rčení »řídící učitelé«.

Úřad tedy právem nepokládal st-le za učitelskou osobu, která by měla po rozumu svrchu cit. § 3 zák. 251/1922 nárok na funkční přídavek, započítatelný do pense, při čemž ovšem — jak zřejmo z dodatku odvolací instance, uvádějícího důvody prvé stolice na pravou míru, — nezáleží na tom, že nebyl definitivním řídícím nebo správcem školy, nýbrž záleží na tom, že na školu vůbec nebyl dosazen ve funkci řídícího, resp. správce. Jest tudíž mylným stanovisko stížnosti, pokud dovozuje, že st-l byl učitelskou osobou, již příslušel podle cit. § 3 nárok na funkční přídavek.

O další námitce stížnosti, již se dovozuje, že nebylo předpokladem sporného nároku, aby šlo o definitivního správce školy, nemohl nss uvažovati (§ 18 zák. o ss), neboť přezkoumáváno jest rozhodnutí žalované instance rekursní, která ospravedlňuje rozhodnutí tím, že st-l vůbec nebyl řídícím neb správcem školy. Totéž obdobně platí o stížném bodu, v němž se dovozuje, že zatímnost st-lovy funkce nevylučovala po zákonu nárok na funkční přídavek.

Ježto dále, jak svrchu bylo vytčeno, st-lovo postavení při obecné škole v R. se řídilo podle obsahu dekretu, obsahujícího příslušné opatření, jímž nebyl st-li přiznán charakter zatímního správce školy, nýbrž byl st-l toliko zatímně pověřen správou školy, jsou pro posouzení věci bezvýznamné právní vývody stížnosti, že ošv-u příslušelo podle zák. oprávnění, dosaditi st-le za zatímního správce školy a jest tedy stížnost v tomto bodu bezdůvodnou.

Pokud stížnost namítá, že úřad měl po právu ve smyslu druhé věty třetího odstavce § 28 zák. 274/1919 započísti st-li funkční přídavek, který mu za aktivity byl přiznán a vyplácen, musil nss především přihlídnouti ke znění cit. ustanovení, kdež se praví, že do výslužného se započítá činovnícký přídavek učitelům, kteří školy řídí. Než přes toto zdánlivě zcela všeobecné znění uvedeného ustanovení, nutno z povahy věci souditi, že zákon chtěl přiznati právní nárok na zápočet funkčního přídávku do pense jen těm učitelským osobám, kterým za aktivity příslušel na něj nárok podle § 9 téhož zák. č. 274/1919, totiž těmže učitelským osobám jako podle § 3 zák. 251/1922. Když pak mimo to tento § 3 zák. 251/1922 výslovně uvádí, které učitelské osoby mají nárok na funkční přídavek »do výslužného započítatelný,« je zřejmo, že právě jen tyto učitelské osoby, mezi něž však — jak svrchu dovozeno — st-l nenáležel, mají nárok na pojetí funkčního přídávku do pense.

#### Č. 7728.

**Pozemková reforma. — Řízení před nss-em:** Nss není příslušný přezkoumati výroky stpů o náhradě za převzatý majetek nemovitý.

(Nález ze dne 2. února 1929 č. 2193.)



Prejudikatura: Boh. A. 947/21 a 1832/23.

Věc: Rupprecht, korunní princ bavorský, proti státnímu pozemkovému úřadu o stanovení ceny přejímací.

Výrok: Stížnost se odmítá jako nepřípustná.

Důvody: Usnesením zem. soudu v Brně z 10. listopadu 1927 doručeno bylo st-li nař. rozhodnutí o přejímací ceně nemovitostí z jeho velkostatku I. s tím, že dle § 46 zák. č. 329/20 lze si proti tomuto rozhodnutí stěžovati u soudu do 30 dnů.

Stížnost do tohoto výroku podaná nenamítá, že v daném případě nejde o majetek státem zabraný, a že v důsledku toho nemůže býti jeho vlastníku vyměřena náhrada za převzatý majetek podle zákonů o reformě pozemkové, nýbrž vytýká, že st-l jako německý příslušník má podle čl. 297 mírové smlouvy Versaillské a § 35 náhr. zák., jímž byl pry § 9 záb. zák. co do majetku těchto osob platnosti své zbaven, nárok na náhradu za převzatý majetek nikoli v ceně určené podle § 41 a násl. zák. náhr., nýbrž v plné ceně obecné, že pro řízení o náhradě nepřátí ustanovení náhr. zákona a že proto o stížnosti do rozhodnutí o náhradě za převzatý zabraný majetek nejsou v tomto případě povolány rozhodovati soudy v § 46 náhr. zák. uvedené, nýbrž nss.

Maje rozhodovati o tomto obsahu stížnosti, musil si nss zodpovědět i především otázku své vlastní kompetence. Nss vyslovil již v nál. Boh. A. 947/21 právní názor, že přezkoumání výroku stpú-u o přejímací ceně přeneseno je ve všech směrech a celém rozsahu na soud uvedený v § 46 náhr. zák., který je výlučně příslušný judikovati o otázce, zda určení přejímací ceny je meritorně v souhlasu se zákonem. Na tomto názoru setrval nss i v pozdějších nálezech a usneseních, a vyslovil na př. v nál. Boh. A. 1832/23, že ani o otázce, zda majetek cizího státního příslušníka (tehdy šlo o příslušníka rakouského) lze převzít jen za úplného odškodnění, nebyl by oprávněn judikovati, ježto výroky stpú-u o náhradě za převzatý majetek podle § 46 náhr. zák. podléhají přezkoumání řádným soudem a vymykají se tudíž z kognice nss-u (§ 3 lit. a) zák. o ss).

Stížnost namítá, že příslušnost řádných soudů je dána jen tam, kde se má náhrada stanoviti dle zásad vytčených v zák. náhr., nikoliv však, kde je dáti náhradu obecnou, a má za to, že rozhodovati o této právní otázce náleží nss-u.

Názor ten nemá opory ve znění 1. odst. § 46 náhr. zák., který stanoví zcela všeobecně, že do rozhodnutí stpú-u o ceně přejímací lze si stěžovati k soudům v odst. 2. uvedeným. Stanoví-li odst. 3 cit. § 46, že se stížnost k soudu může opírat, pokud ocenění se stalo podle zvláštních předpisů vydaných pro určování a vypočítávání přejímací ceny (§ 41 odst. 2), jediné o to, že nebylo šetřeno těchto předpisů, nebo že nebylo přihlíženo k předpisům §§ 42 až 45, plyne z toho jen, že vlastník nemůže s úspěchem u soudu vznášeti námitky z těchto mezí vybočující, nelze však v tomto ustanovení spatřovati kompetenční normu, podle níž přezkoumání námitek vybočujících z mezí 3. odst. § 46 náhr. zák. stanovených příslušelo by nss-u.